

Henrik Wigh-Poulsens prædiken 3. søndag i advent

Taler

Henrik Wigh-Poulsen
Biskop

Dato

14. december 2025

Sted

Aarhus Domkirke
[radiotransmitteret på P1]

Omstændigheder

Prædikenen blev transmitteret i programmet Gudstjeneste på P1 d. 14. december 2025.

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 1, vers 67-80

Salmer

89 Vi sidder i mørket

80 Tak og ære

86 Hvorledes

117 En rose

Nadver: 84 Gør døren høj, gør porten vid

1 Først var der det gamle tempel: pagten, traditionen, historien, ritualerne og røgelsesofrene. Alt det som den gamle tempeltjener Zakarias havde tusset rundt og trofast passet i en menneskealder eller to.

5 Men så en dag kom der en engel, og englen sagde til den gamle tempeltjener, at hans lige så gamle hustru, Elisabeth, skulle føde dem et barn. Og Zakarias sagde noget i retning af: Aahhr? Kan det nu passe. Det er da vist slut med den slags.

10 For engle bringer nyt, men i templet tror man mest på det gamle. Her holder man sig helst til pagten, traditionen, historien, ritualerne. Overraskelser og afvigelser fra den daglige rutine og kendte verdensorden er ikke velkomne.

Det var den templets verden Zakarias og Elisabeths søn, ham der siden blev kendt som Johannes Døber, kom til. Ja, og som Marias søn blev født ind i.

15 Langt ude var de jo i familie, de to. Og begge kom de, Johannes og Jesus, som det nyes indbrud i den gamle orden. Johannes først, i kameluldsklædning og med sære kostvaner. Jesus siden, i en krybbe i en stald. Langt fra alting, men ledsaget af englesang. De var udenfor. De kom fra udkanten og bragte nyt ind i det gamle. Zakarias og templets verden med pagten, traditionen, historien og ritualerne blev for altid udfordret.

20

Derfor fejrer vi advent. For at vi skal vænne os til det nye, der kom og kommer

med Jesus. For at vi skal kunne tage det ind, som det hedder. For dertil kræver
25 forberedelse. Dertil kræves besindelse og sans for englesprog. Dertil kræves
sindets forvandling og et åbent hjerte.

Men det er svært. For vi hænger ved det gamle. Zakarias tempelverden er os jo
slet ikke så fremmed. Blomstre som en rosengård, synger vi for tiden.
30 "Klippeland skal blive til slette og bakkeland til dal", læste jeg i teksten fra altret.
Men verden ligner i deprimerende grad sig selv. Vi hører, ser og læser ting, vi for
få år siden troede, vi aldrig troede skulle høre, se og læse i vores levetid. Der er
opbrud og forandring over alt omkring os. Vi gribes af bekymring for
brændingens brusen. For hvad der mon venter henne om hjørnet. Hvordan vil
35 verden blive for vores børn og for vores børnebørn.

Og så søger vi måske længere ind i templet. Det er da et kendt reaktionsmønster.
I krisetider søger vi hjem. Hjem til det kendte. Hjem til landsbyen. Hjem til
templet. Vi fortaber os i vanerne og rutinerne og traditionerne. Vi følger helst de
40 kendte og sædvanlige veje og ser med skepsis og mistro på, det og dem, der
trods dem. Vi lader os helst ikke modsige Vi skyr det fremmede, knurrer,
bliver forbandede, ryster på hovedet, mumler surt bag avisen, råber ad
fjernsynet, raser foran skærmene og søger dem, der er ligesom os, mener det
samme som os, ligner os.

45 På den måde lever vi i en vredens tid, i en kaninhullernes og polariseringens tid.
Måske ikke så grundforskellig fra den tid og den verden, der var Zakarias. Måske
ikke så grundforskellig fra så mange andre af de tider og verdener
menneskeheden har gennemlevet. Fordi vi jo nu engang, i alt, **er** sådan nogle
50 typer, der har det med at blive låst fast i os selv og vores eget. Og så i øvrigt, som
gamle tempeltjenere, støve rundt med en daglig ballast af bekymringer,
spekulationer, sorg og vrede og instinktiv væring mod det fremmede, uvante og
ukendte, vi føler true.

55 Men så en dag stod englen der jo ligegodt. Og Elisabeth blev med barn. Og hun
fødte et barn. Zakarias var som straf for sin skepsis blevet slået med stumhed af
englen. Men selvfølgelig. Da barnet endelig kommer, da det lige pludselig ligger
der, som et barn jo gør, da er det som altid, et mirakel.

60 Det er vi mange, der lykkeligvis har erfaret og erfarer: Den gamle, slidte, brugte,
bekymringstyngede verden bliver til sprællevende nutid, fyldt med nye

muligheder. ”Mit barn, mit barn giv agt - /alt er igen uprøvet / i dine hænder lagt”, som der står i sangen om det onde, der ellers kan true os i tiden. Intet er
65 som før, når man står dér med den lille ny i sine hænder, eller ser ham eller hende okse ufortrødent rundt i gulvhøjde.

Heller ikke for Zakarias. “Han skal hedde Johannes”, skriver Zakarias på en tavle, og hans tale vender tilbage. Som sang. Zakarias overgiver sig. Han tager
70 imod. Han tager imod det nye og alt det urimeligt gode, som tilværelsen kan have til en. Også når man gik rundt der og troede, at der var lukket og slukket, og alting forbi.

Zakarias synger. For at synge er at give sig hen, at lade sig føre med. Derfor
75 synger vi salmer. Fordi vi er fælles om en glæde. Fordi vi kan give vores tvivl, vores indgroede skepsis og tilbageholdenhed en god dag, og så lade os føre med af større ord end dem vores træge og forsurede hjerter af sig selv kan rumme og udtrykke.

80 Og vi synger salmer, fordi vi i den jul, vi nærmer os, får forkyndt, at Gud har sendt sin søn til verden i et barns skikkelse, at Gud har givet os ham, at Gud har vist sig som den der kommer til os for at gøre vores gamle, slidte, brugte, bekymringstyngede verden til sprællevende nutid og nye muligheder. Han har ladet en sol stå op over vores liv. Han har ledt vores fødder ind på fredens vej og
85 skænket os tilgivelse for de vilde veje, vi går.

Alt det aner eller skimter Zakarias endnu kun. Han skimter det, fra det tempelmørke han så længe har rodet rundt i. Han aner det som en morgenrøde på himlen, en solopgang, som vil besøge hans trætte og udmarvede folk, og som
90 hans søn, Johannes Døber, skal bringe bud om.

“Solopgangen fra det høje vil besøge os”, siger eller synger Zakarias. Solopgangen besøgte os, kom til os, ja, den er hos os nu, synger vi ed de mange gode og smukke ord, højtidens salmer skænker os og lægger os i munden. Og så
95 længe budskabet om at Gud kom til os, så længe det trøster og giver varme og mod til vores slunkne tempeltjener-sind, så er vi ikke længere overladt til vores bekymringer, sorg og vrede. Så er der ånd og engle på spil.

Det er, hvad den gamle tempeltjener lærer os denne adventssøndag. Al vores
100 træghed til trods. Vi skal give op for at lade alting begynde. Vi skal lade

solopgangen falde ind i vores tempelmørke og tage imod barnet, som kommer.
Og kan vi ikke andet, så kan vi da synge og lade ordene komme til os og måske
forårsage en hjertets rumudvidelse med plads til det nye og store, som julen
105 kommer til os med.

Ja, vi kan gøre det om lidt, i duet med Zakarias, med nogle af salmebogens
smukkeste linjer, om Jesus, der altid kommer til os på sin måde: "Han kommer
selv, han kommer / at dæmpe al din ve / og gør en liflig sommer / af al din
110 trængsels sne".

*Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
115 højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.*

Himmelske far, du som kaldte verden frem og hver dag kalder os til at leve i den
i kærlighed til dig og vores næste! Tak for ordet i dag til os om at tage imod det
nye, som du skænkede os i din søn Jesus Kristus. Lad det nye han bragte tage
120 bolig i vores ord og gerninger. Lad lyset han bragte til jord udgå også fra os.

Vi beder for vores land og vores folk. Bevar Danmark frit og åbent og bevar dets
fred. Vi beder for kongehus, regering, folketing og alle med magt, viden og
myndighed. Lær dem og os forvalte det ansvar, som vi hver især er blevet givet.
125 Hold os fri af indbyrdes strid og ufred og krig og alt ondt. Styrk os alle i kampen
mod det, der vil skille os fra dig og hinanden.

Giv os styrke og vilje til at hjælpe og værne om vores næste. Giv os øjne at se
vores næste med og vilje til at lindre vor næstes nød.
130

Vær hos alle dem, der lider under krige og forfølgelser, de fordrevne, de
flygtende, de forladte. Vær med alle som flygter og udstødes og holdes ude og
borte eller bag lås og slå og lægges for had. Vær hos dem med din trøst og dit håb

135 Vi beder for alle, der sørger og savner og slides af bekymring, Vær med dem, der
sidder i mørkets og dødens skygge og vis os dit milde ansigt, når mørket lukker
sig om os.

Lad os tage dine ord med os til dagen, der venter. Amen

Kilde

Manuskript taget fra aarhusstift.dk med tilladelse fra udgiver

Kildetype

Dokumentation på online medie

145

Tags

3. søndag i advent, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/henrik-wigh-poulsens-praediken-3-sondag-i-advent>

150

155

160

165

170

175